

Sygn. akt VI ACa 242/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Aldona Wapińska

Sędzia SA – Agata Wolkenberg

Sędzia SO del. – Magdalena Sajur - Kordula (spr.)

Protokolant: – sekretarz sądowy Paulina Czajka

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa M. M.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 9 grudnia 2015 r.

sygn. akt XVII AmT 8/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od M. M. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 1 080 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

sygn. akt VI ACa 242/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 listopada 2014 roku Nr (...), skierowaną do M. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „Biuro (...) mgr M. M.” w C., Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie art. 210 ust. 1 i 2, art. 209 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 243) oraz na podstawie art. 104 § 1 kpa w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego nałożył na M. M. karę pieniężną w wysokości 800 PLN, płatną do budżetu Państwa, za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 2 Pt obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca 2013 r. danych za 2012 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 9 grudnia 2015r. oddalił odwołanie oraz zasądził od M. M. na rzecz Prezesa UKE kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Powód - M. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...) mgr M. M." w C. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym wpisanym do rejestru przedsiębiorców pod nr. (...).

Przedsiębiorca nie przedłożył w terminie do dnia 31 marca 2013 r. danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2012 w wykonaniu obowiązku z art. 7 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Zawiadomieniem z dnia 03 marca 2014 r. Prezes UKE poinformował Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się przez Przedsiębiorcę z obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt, za rok 2012. W tymże piśmie Prezes UKE wezwał Przedsiębiorcę do przekazania, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2013 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary.

W piśmie z dnia 19 marca 2014 r. Przedsiębiorca przedstawił swoje stanowisko w sprawie, w załączeniu przesyłając dane wymagane zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt w postaci wypełnionego Formularza (...) oraz (...) za rok sprawozdawczy 2012 i 2013, a także zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2013 (formularz (...)), informację o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2013 (formularz (...)) oraz informację o odliczeniach od dochodu (przychodu) i od podatku w roku podatkowym 2013 (formularz (...)). Przedsiębiorca wyraził czynny żal z powodu niewywiązania się z ustawowego obowiązku terminowego przekazania sprawozdania za rok 2012. Ponadto stwierdził, że zaniechanie miało charakter jednorazowy, a wcześniejsza ocena działalności jego firmy powinna być jak najbardziej pozytywna. Wskazując na fakt, iż w zeznaniu rocznym wykazana została strata wynikająca z bardzo wysokich kosztów związanych z inwestowaniem, Przedsiębiorca wniósł o możliwie najniższy wymiar kary.

W ocenie Sądu I instancji odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym jest, że M. M. nie wywiązał się z określonego w art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za poprzedni rok.

Sąd I instancji wskazał, że w przypadku zaniechania wypełnienia tego obowiązku zastosowanie ma przepis art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne, zgodnie z którym, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej. Treść przytoczonego przepisu wskazuje na obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis nie wymaga więc wykazania zawinonego działania lub zaniechania przedsiębiorcy. Stąd też Decyzją Prezesa UKE z dnia 06 listopada 2014 roku Nr (...) na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 7 ustawy Prawo telekomunikacyjne na Przedsiębiorcę została nałożona kara pieniężna za wskazane naruszenie w wysokości 800 zł.

W ocenie Sądu, bez znaczenia dla karalności miał fakt spóźnionego przedstawienia danych. Na poparcie tej tezy zacytowano wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2012 r. o sygn. III SK 35/11 (opublik. LEX nr 1170694), z którego wynika, że „przepis art. 209 ust. 1 pkt 1-31 p.t. sankcjonuje karą pieniężną sam fakt niewykonania ciężących na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych obowiązków. Wezwanie przedsiębiorcy do zaprzestania dalszego naruszania ustawowych obowiązków albo zaniechanie ich naruszenia przed wszczęciem odpowiedniego postępowania przez Prezesa Urzędu nie zwalnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z odpowiedzialności za niedochowanie wymogu przestrzegania sprecyzowanych w ustawie wymogów prowadzonej działalności.”

Wobec tego, że powód w odwołaniu zakwestionował wyłącznie wysokość nałożonej na niego kary pieniężnej i w tym zakresie zaskarżył decyzję, Sąd, kierując się treścią art. 321 k.p.c. rozstrzygał wyłącznie w przedmiocie tejże kary.

Sąd zaznaczył, że w myśl art. 210 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1 ustawy, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3 % przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Nadto ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE powinien w świetle art. 210 ust. 2 Pt uwzględnić zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

W ocenie Sądu I instancji, Prezes UKE uwzględnił wskazane dyrektywy wymiaru kary, miarkując w oparciu o nie karę pieniężną.

Sąd wziął pod uwagę, iż dane przekazywane przez przedsiębiorców na podstawie art. 7 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego pozwalają oceniać aktualny stan rynku usług telekomunikacyjnych, na który Prezes UKE może reagować, realizując cele Prawa telekomunikacyjnego. Dane zawarte w składanych formularzach zapewniają bowiem ciągłość określonych zasadniczych informacji o rynku i przedsiębiorcach telekomunikacyjnych. Z kolei nieprzekazanie tych danych przez przedsiębiorcę daje mylny obraz stanu rynku, co ma znaczenie w szczególności przy jego analizie, również pod kątem czy występuje na nim skuteczna konkurencja. Ponadto przedmiotowe informacje są niezbędne dla stworzenia przez Prezesa UKE zgodnego ze stanem faktycznym raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego ogłaszanego przez niego stosownie do treści art. 192 ust. 3 Pt w terminie do 30 czerwca za rok ubiegły. Tak więc zaniechanie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wpływa na poprawność zgromadzonych i ujawnionych danych, tym samym przekładając się na adekwatność wskazanego raportu podawanego do informacji publicznej przez organ regulacyjny w wykonaniu obowiązku ustawowego nałożonego na ten organ.

Wprawdzie przedsiębiorca ostatecznie przedłożył dane dotyczące rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, to jednak nastąpiło to dopiero w toku postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej za niewypełnienie tego obowiązku, przy czym stan bezczynności przedsiębiorcy utrzymywał się ponad 11 miesięcy. Stosowne dokumenty (formularz (...)i formularz (...)za rok sprawozdawczy 2012) powód przedłożył z własnej inicjatywy, bez odrębnego wezwania w tym zakresie, co zostało wzięte pod uwagę przy określeniu wysokości kary. Pozwany uwzględnił również okoliczność, iż przedsiębiorca nie był dotychczas karany przez Prezesa UKE, co wpłynęło na złagodzenie wymiaru kary pieniężnej.

Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru kary przyjęta została kwota całkowitych przychodów przedsiębiorcy w kwocie 256 698,84 zł osiągniętych w 2013 r., gdyż przepis art. 210 Pt wprowadzający granicę maksymalnej kary nakładanej za naruszenie nie różnicuje rodzaju przychodów, w oparciu o które wyliczana jest kara pieniężna. Jak przyjęto też w doktrynie, podstawę wymiaru kary pieniężnej tworzy łączny przychód ze wszystkich źródeł. Tym niemniej, w ocenie Sądu I instancji, nie można pominąć informacji, że przychody przedsiębiorcy uzyskane z działalności telekomunikacyjnej wyniosły 91 084 zł, czyli 35,48 % ogółu przychodów.

Na możliwości finansowe przedsiębiorcy nie wpływają jednakże tylko przychody przedsiębiorcy. Sąd zgodził się ze stanowiskiem zaprezentowanym w piśmiennictwie, na które powołał się powód, iż przychód, bez uwzględnienia ponoszonych kosztów, nie daje obrazu możliwości finansowych ukaranego podmiotu. Oparcie podstawy wymiaru kary wyłącznie na kryterium wysokości przychodu nie pozwala na ustalenie stopnia dolegliwości kary finansowej. Dopiero ustalenie faktycznego dochodu podmiotu, w stosunku do którego prowadzone jest postępowanie o nałożenie kary pieniężnej, pozwala na właściwy wymiar kary (tak: Maciej Rogalski, Komentarz do art. 210 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, LEX).

Sąd wskazał, że w przypadku przedsiębiorcy koszty uzyskania przychodu przekroczyły wartość przychodu i wyniosły 271 056,19 zł, jednakże jak podał powód sytuacja ta jest wynikiem poniesienia dużych nakładów na inwestycje, a nie złej sytuacji finansowej firmy. Okoliczność ta nie przekonała Sądu do obniżenia kary nałożonej przez Prezesa UKE w wysokości 800 zł, tym bardziej, że jej wielkość jest symboliczna. Jak podał pozwany, kara ta jest jedną z najniższych wymierzonych za podobnego rodzaju naruszenie, a za jej złagodzeniem przemawiały też możliwości finansowe powoda. Dodatkowe zmniejszenie jej wysokości wobec poniesienia przez przedsiębiorcę straty, aczkolwiek wywołanej przeznaczeniem przez powoda środków na rozwój tworzonych sieci internetowych i zakup nowych technologii, stałoby

w sprzeczności z celami prewencyjnymi sankcji za niezastosowanie się powoda do obowiązujących wymagań prawa, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przestrzegania reguł prawnych w przyszłości. Dodatkowo Sąd zauważył, że fakt inwestowania w nowe technologie nie zwalnia Przedsiębiorcy z wypełnienia obowiązków związanych wykonywaniem przez niego działalności telekomunikacyjnej wobec organów administracji publicznej, w tym obowiązków finansowych nałożonych w drodze uznania administracyjnego.

Wobec powyższego Sąd uznał, że wysokość wymierzonej przez Prezesa UKE kary pieniężnej nie jest zbyt wygórowana, biorąc pod uwagę możliwości finansowe przedsiębiorcy, a uzyskane przychody, nawet tylko te z działalności telekomunikacyjnej prowadzonej przez powoda są wystarczające, by uiścić karę bez zachwiania stabilności gospodarczej firmy.

Z powyższych względów Sąd oddalił odwołanie na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania postanowiono stosownie do treści art. 98 i 99 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, wskutek naruszenia przepisów postępowania, jakie mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny dowodów, w tym przez pominięcie, iż pozwany nie udowodnił, że powód poprzez nieprzedłożenie w terminie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych spowodował błędy w ocenie aktualnego stanu rynku telekomunikacyjnego lub miał wpływ na sporządzenie raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego,

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 210 ust. 1 Pt poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wymierzona kara jest prawidłowa, gdy z uwagi na to że powód osiągnął w poprzednim roku kalendarzowym przychód w wysokości 91.084 zł, wystarczająca będzie kara w wysokości ok. 1/10 kary maksymalnej, zatem uzasadnione będzie jej obniżenie do 200 zł.

W konsekwencji powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary pieniężnej do kwoty 200 zł, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za swoje.

Sformułowany w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego jest nietrafny. Wskazany przez powoda jako naruszony art. 233 § 1 k.p.c. nakazuje sądowi dokonanie oceny wszystkich zebranych dowodów, z rozważeniem wiarygodności i mocy dowodowej każdego z nich, a następnie ich uporządkowanie i powiązanie w spójną oraz logiczną całość. Należy zaaprobować utrwalony w orzecznictwie pogląd, że do naruszenia w/w przepisu może dojść wówczas, gdy zostanie wykazane uchybienie podstawowym kryteriom oceny, tj. zasadom doświadczenia życiowego i innym źródłom wiedzy, regułom poprawności logicznej, właściwemu kojarzeniu faktów, prawdopodobieństwu przedstawionej wersji (por. m. in. uzasadnienie wyroku SN z dn. 16.05. 2005 r., III CK 314/05, Lex nr 172176). W związku z tym tylko w przypadku, gdy brak logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioski sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. m.in. wyrok SN z dn. 27.09.2002 r., II CKN 817/00, OSNC 2000/7-8/139). Postawienie skutecznego zarzutu

naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wskazania przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń, oznaczenia jakie kryteria oceny naruszył sąd, a nadto wyjaśnienia dlaczego zarzucane uchybienie mogło mieć wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie (por. postanowienie SN z dn. 23.01.2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dn. 6.07.2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, zaś kluczowe ustalenie Sądu tj., że powód nie przedstawił danych za rok 2012 dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w terminie do dnia 31 marca 2013r. oraz, że złożył je ostatecznie (na skutek wezwania Prezesa UKE) w dniu 19 marca 2014r., nie było przez powoda kwestionowane. Skarżący zarzucił Sądowi nieuwzględnienie, że pozwany nie udowodnił, iż nieprzedstawienie danych w terminie spowodowało błędy w ocenie aktualnego stanu rynku telekomunikacyjnego lub miało wpływ na sporządzenie raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego. Należy wskazać, że ustalenie powyższych faktów nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w której bada się zasadność nałożenia przez Prezesa UKE kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2014r., poz. 243 z późn. zm.- dalej jako: Pt). W tym przypadku kara została przewidziana za naruszenie obowiązku udzielenia informacji określonych w art. 7 ust. 1 Pt. Brzmienie art. 209 ust. 1 Pt (kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe - podlega karze pieniężnej) przesądza o jej obligatoryjnym charakterze, przewidując tym samym bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Prezes UKE jest zobligowany do nałożenia kary niezależnie od winy przedsiębiorcy, przydatności przedłożonych danych oraz ustalenia, czy brak ich złożenia zakłócił ustawową działalność Prezesa UKE.

Tym samym, w ocenie Sądu Apelacyjnego, brak podstaw by przyjąć, że Sąd I instancji dopuścił się uchybień procesowych, które mogłyby mieć wpływ na rozstrzygnięcie, w tym uchybienia art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący nie wykazał bowiem sprzeczności w rozumowaniu Sądu, naruszenia zasady wszechstronności ani zasad doświadczenia życiowego.

Nie potwierdził się również zarzut naruszenia prawa materialnego t.j. art. 210 ust. 1 Pt, określającego wysokość kary pieniężnej, nałożonej na podstawie art. 209 ust. 1 Pt.

Kara pieniężna w wysokości 800 zł została nałożona na powoda za brak udzielenia informacji określonych w art. 7 Pt. Zgodnie z ust. 1 powyższego przepisu przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym przekroczyły kwotę 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE:

- 1)rocznego sprawozdania finansowego w terminie do dnia 30 czerwca;
- 2)danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w terminie do dnia 31 marca.

Z ust. 2 wynika natomiast, że przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Kara pieniężna uregulowana w art. 209 ust. 1 Pt stanowi sankcję administracyjnoprawną, zaś jej celem jest zapewnienie zgodności działalności przedsiębiorstw telekomunikacyjnych z celami prawa telekomunikacyjnego, do których należą: wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych, rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, zapewnienie ładu w gospodarce numeracją, częstotliwościami oraz zasobami orbitalnymi, zapewnienie użytkownikom maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, ceny i jakości usług telekomunikacyjnych, zapewnienie neutralności technologicznej, zapewnienie użytkownikom końcowym będącym osobami niepełnosprawnymi dostępu do usług

telekomunikacyjnych równoważnego poziomu dostępu, z którego korzystają inni użytkownicy końcowi. Jak już wskazano powyżej jest to - co do zasady - odpowiedzialność obiektywna, niezależna od winy przedsiębiorcy, elementy takie jak: zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe, mają znaczenie jedynie w zakresie określenia wysokości kary pieniężnej. Wskazać należy również, że kara pieniężna nie ogranicza się jedynie do represji za naruszenie przepisów prawa telekomunikacyjnego, ale ma na celu również zmotywowanie przedsiębiorców do respektowania nakazów lub zakazów wynikających z tej ustawy, przy czym jej wymiar musi być odczuwalny dla przedsiębiorcy. Z tego powodu w każdej sprawie należy ustalić, w jakiej wysokości kara pieniężna będzie spełniać postawione przed nią cele.

W niniejszym przypadku, wbrew zarzutowi apelacji, za wymieniony w decyzji czyn wymierzona kara została poprzedzona szczegółową oceną w świetle przesłanek z art. 210 ust. 2 Pt. W myśl tego przepisu, Prezes UKE ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia: zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Sąd I instancji dokonał oceny zachowania powoda w kontekście naruszenia przepisu art. 7 Pt dochodząc do wniosku, że informacje, których powód nie przekazał w terminie mają znaczenie dla prowadzonej przez Prezesa UKE działalności, gdyż służą do przeprowadzenia analizy i oceny funkcjonowania rynków telekomunikacyjnych, ogłoszenia raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego za rok ubiegły oraz umożliwiają Prezesowi UKE wydawanie decyzji administracyjnych w zakresie jego ustawowych kompetencji. Istotne jest, dla uzyskania pełnego i prawidłowego obrazu rynku telekomunikacyjnego, aby podmioty do tego zobowiązane składały informacje określone w art. 7 Pt w terminie, zwłaszcza z tego powodu, że raport o stanie rynku telekomunikacyjnego jest ogłaszany przez Prezesa UKE, zgodnie z art. 192 ust. 3 Pt, do 30 czerwca za rok ubiegły. Zaniechanie przedsiębiorcy może wpłynąć na poprawność zgromadzonych i ujawnionych danych (zwłaszcza, gdy uchybień dopuści się większa ilość podmiotów), tym samym może przełożyć się na adekwatność wskazanego raportu podawanego do informacji publicznej. Sąd uwzględnił również, że przedsiębiorca ostatecznie przedłożył wymagane dane, jednak nastąpiło to dopiero w toku postępowania administracyjnego, po upływie ponad 11 miesięcy. Równocześnie uwzględniono dotychczasową niekaralność powoda.

Prawidłowo ustalono również możliwości finansowe przedsiębiorcy.

Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru kary przyjęto przychód z całej działalności powoda za rok 2012. Nawet przyjmując przychód uzyskany przez powoda wyłącznie z działalności telekomunikacyjnej, co w ocenie Sądu Apelacyjnego, było wskazane, zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy z dnia 10 sierpnia 2016 r. (w sprawie o sygn. akt III SK 45/15), kara spełnia wymóg proporcjonalności. Sąd Najwyższy orzekł, że „rozstrzygając o proporcjonalności wymierzonej kary uwzględnia się przede wszystkim realizację jej funkcji w danych okolicznościach faktycznych, zaś kryterium przychodu uzyskiwanego z tytułu działalności sankcjonowanej karą nie ma decydującego (rozstrzygającego) znaczenia dla wyników takiej oceny. Nie ma zatem obowiązku odnoszenia górnej ustawowej granicy zagrożenia karą pieniężną do tak wyodrębnionej części przychodów przedsiębiorcy. W przypadku przedsiębiorstw wielobranżowych kara pieniężna może konsumować, a nawet przewyższać, przychody z działalności przedsiębiorcy, z tego segmentu rynku, na którym dopuścił się naruszenia. Niemniej, w konkretnych okolicznościach, taka kara może zostać uznana za nieproporcjonalną”.

W niniejszym przypadku przychód z działalności telekomunikacyjnej powoda wyniósł 91 084 zł. Maksymalny wymiar kary w wysokości 3% wyliczony w oparciu o ten przychód wynosi 2732,52 zł. Zatem kara w wysokości 800 zł jest około 3-krotnie niższa niż jej maksymalny wymiar oparty o przychód wyłącznie z działalności telekomunikacyjnej. Kwota powyższa uwzględnia w pełni możliwości finansowe powoda, w tym również koszty jego działalności gospodarczej, będące wynikiem poniesienia dużych nakładów na inwestycje.

Należy mieć również na względzie, że przepisy prawa telekomunikacyjnego nie przewidują instytucji „czynnego żalu”, jak ma to miejsce np. w przepisach podatkowych. Stąd okoliczność przyznania się powoda do uchybienia nie mogła mieć wpływu na obniżenie kary.

Z tych względów apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 10 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804).